

Kritik Igor Bratož, ne morem ti pomagati!

Feri Lainšček

Spoštovani bralec, opravičujem se ti, ker se ti bo to moje pisanje najverjetneje zdelo kar infantilno. Skušal se bom namreč izraziti tako preprosto in neposredno, da me bo, upam, lahko razumel tudi Igor Bratož, ki mu je ta spis pravzaprav namenjen.

Gospod namreč skuša že vrsto let prav obsedeno pokazati, da moje literarno pisanje ni zanimivo in spoštljivo do bralcev. Prav toliko let mu več kot dobre ocene mojih knjig in njihova priljubljenost med številnimi bralci vztrajno dokazujejo nasprotno. A to ga očitno samo še bolj podžiga in mu greni življenje.

Novi dokaz o naravnost fanatičnem stopnjevanju take nestrpnosti je njegov zapis o mojem romanu *Trik z vrujo*, objavljen v prejšnji številki *Sodobnosti*. Ob svojem očitnem nerazumevanju literarnega besedila in povsem nargumentirani zavrnitvi njegove vsebine, tako zopet sklene z očitki o "težki berljivosti in nekomunikativnosti". A vsaj to trditev bi si ob vsej slepoti vendarle moral postaviti pod vprašaj, saj je bil roman *Trik z vrujo* natisnjen v 6000 izvodih, po založnikovih besedah pa se tudi zelo dobro prodaja in bo kmalu razprodan.

Kaj torej še sploh reči ob takem nehotenem soočenju z obrekovalcem, ki v isti številki *Sodobnosti* (Igor Bratož: "Prosim, pomagajte, kritik sem!")

prav depresivno obžaluje, da "kritiško mnenjce" ne more "kakor koli usodno vplivati na avtorjevo kariero". Vesel sem seveda, da Bratoževo mnenjce tega res ne more, kajti sicer bi me gospod že zdavnaj mirno utopil v žlici vode in si končno oddahnil. Ali pa bi si, patološko razpoložen kot je, najverjetneje kaj kmalu poiskal novo žrtev.

Seveda sprejemam vse tisto, kar je Bratož v zapisu o romanu *Trik z vrujo* vendarle zmožeg iztisniti tudi o svojih bralskih občutkih. Samo zaradi tega dodajam tudi o svojih občutkih, pa čeprav bi, človekoljuben kot sem, to sicer zagotovo zamolčal.

Igor, ki ga dobro poznam, saj sva do najinih prvih nesporezumov celo prijateljevala, se mi je zdel na fotografiji v *Sodobnosti* tokrat neznansko grd. Namenoma sem naglo obrnil stran, saj ga vendar ne želim videti takega. Ko pa sem ob prigovarjanju prijateljev nekaako le moral prebrati njegov že omenjeni kritiški kredo, ki je natisnjen nad fotografijo, sem se moral z njim znova spogledati. Zazdelo se mi je takrat, da vidim v njegovem pogledu celo nekaj blaznega in spreletel me je srh.

Sem mar spričo najinega nerazumnega in nesmiselnega navzkrižja zdaj že tudi sam slep?

Ne, Igor, takega zaslepljenca pa ne boš napravil iz mene, sem si rekel. Tako se te reči pač ne grem. Rade volje dam "kariero", "socialno mobilnost", "lagodno življenje", in sploh vse te "atribute", ki se ti očitno zdijo tako zelo pomembni, da jih postavljaš pred literaturo. Le da ne izgubim svojega človeškega obraza in čiste duše. Ker, veš, le za to mi v življenju in pri pisanju gre. In številni moji bralci to k sreči dobro vedo.